

Sygn. akt I C 316/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r. w Środzie Śląskiej na rozprawie

sprawy z powództwa B. D.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) SA na rzecz powoda B. D. kwotę 1.862,57 zł (tysiąc osiemset sześćdziesiąt dwa złote 57/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 711 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. kal. 21 dni.

21.02.2013 r.

UZASADNIENIE

Powód B. D. wniósł w dniu 23 maja 2012 r. do tut. Sądu pozew przeciwko stronie pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W. o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 1.862,57 zł (na rozprawie w dniu 21.02.2013 r. powód wyjaśnił, że zapis w petitum pozwu kwoty 1.872,57 zł należy traktować jako błąd pisarski) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 01 stycznia 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej w kwocie 617 zł. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że należący do niego pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w kolizji drogowej, w czasie której pojazd ubezpieczony u strony pozwanej w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu za szkody związane z ruchem pojazdu, doprowadził do uszkodzenia pojazdu powoda. Powód twierdził, że zgłosił szkodę u strony pozwanej, która w dniu 30 listopada 2009 r. dokonała oględzin pojazdu powoda określając szkodę w tym pojeździe na kwotę 3.674,35 zł brutto wypłacając ją powodowi. Nie zgadzając się na taką wysokość odszkodowania powód zakwestionował prawidłowość sporządzonej wyceny szkody i przedkładając wykonany przez siebie kosztorys naprawy wezwał stronę pozwaną do dopłaty należnego odszkodowania do pełnej kwoty wynoszącej zdaniem powoda 5.735,36 zł, wskazując, że jego pojazd w momencie szkody posiadał część oryginalne, a więc bezzasadne było potrącenie przez stronę pozwaną w jej wycenie szkody cen części w wysokości 50 %, zaniżenie stawki za roboczogodzinę oraz pominięcie rozbrojeń i elementów jednorazowych. Na skutek wezwania strona pozwana dopłaciła powodowi kwotę 198,44 zł (łącznie wpłata wyniosła 3.872,79 zł), lecz w ponownej kalkulacji strona pozwana znowu zawarła potrącenia na części zamienne w wysokości

50 %. Powód podniósł w związku z tym, że przyznane i wypłacone odszkodowanie jest z tego względu zaniżone, a przez to nie stanowi odpowiedniej sumy pieniężnej w rozumieniu art. 363 § 1 Kc, a zastosowane przez stronę pozwaną tzw. urealnienie cen części o 50 % nie ma ustawowego uzasadnienia naruszając wynikającą z art. 361 § 2 Kc zasadę pełnej kompensaty szkody, gdyż zmusza powoda do poszukiwania, w celu naprawy jego pojazdu, części używanych lub zamienników części oryginalnych, które nie odpowiadają jakością częściom oryginalnym. Powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota to różnica kwoty wypłaconej dotąd przez stronę pozwaną a rzeczywistymi kosztami naprawy mającej na celu przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku. Z kolei żądanie zapłaty odsetek powód uzasadnił powinnością spełnienia świadczenia w ciągu 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 25 listopada 2009 r., opartą o obowiązkową umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z właścicielem pojazdu m-ki S. (...) o nr rej. (...), którym kierował sprawca zdarzenia. Strona pozwana przyznała również, że przyjęła zgłoszenie szkody od powoda i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego wypłaciła powodowi kwotę 3.872,79 zł. W pozostałym zakresie strona pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powoda. Strona pozwana podniosła odnośnie sposobu wyliczenia wartości szkody, że oryginalne części zamienne to nie tylko te, które są sygnowane przez producenta pojazdu, lecz również i te pochodzące z tej samej linii produkcyjnej, jednakże oznaczone jedynie marką wytwórcy części i takie części również mogą być wykorzystywane do naprawy pojazdów, w tym przez autoryzowane serwisy danych pojazdów. Ponadto do naprawy pojazdów mogą być wykorzystywane tzw. części zamienne o porównywalnej jakości, a oba rodzaje tych części są zdecydowanie tańsze niż części sygnowane przez logo producenta pojazdu. Odnośnie stawek roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych strona pozwana podniosła, że zastosowała stawkę 60 zł netto jako zgodną z analizą regionalnego rynku napraw blacharsko-lakierniczych. Powołując się na wynikającą z art. 354 § 2 Kc zasadę obowiązku współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu przez dłużnika zobowiązania i związany z tym obowiązek minimalizacji szkody, strona pozwana podniosła, że zasadnie określiła odszkodowanie w oparciu o ceny ww. części oraz usług przez co wyliczona przez nią w jej kalkulacji kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku i stanowi odpowiednią sumę pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 Kc. Ponadto podniosła, że kalkulacja powoda stanowi jedynie dokument prywatny i nie może być podstawą do obliczenia wysokości szkody.

Bezspornym w sprawie było, że należący do powoda pojazd m-ki N. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w dniu 25 listopada 2009 r. w kolizji drogowej, w czasie której kierujący pojazdem m-ki S. (...) o nr rej. (...) ubezpieczonym u strony pozwanej w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu za szkody związane z ruchem pojazdu, doprowadził do uszkodzenia pojazdu powoda. Bezspornym było również, że powód zgłosił szkodę u strony pozwanej, która przeprowadziła postępowanie likwidacyjne określając szkodę w tym pojeździe ostatecznie na kwotę 3.872,79 zł wypłacając ją powodowi.

Bezspornym był również przyjęcie co do zasady przez stronę pozwaną odpowiedzialności cywilnej wobec powoda za ww. zdarzenie.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 25 listopada 2009 r. W dniu 30 listopada 2009 r. strona pozwana dokonała oględzin pojazdu powoda i sporządziła kalkulację w formie elektronicznej szkody w pojeździe powoda.

Dowód: zgłoszenie szkody, załącznik do protokołu oględzin – w aktach szkodowych strony pozwanej nr 103- (...) na płycie CD – koperta k. 31,

Stan techniczny pojazdu powoda przed kolizją z 25 listopada 2009 r. był bardzo dobry; pojazd był wówczas bezwypadkowy z wyjątkiem uszkodzenia błotnika lewego przedniego, który nie uległ ponownemu uszkodzeniu w

wyniku ww. kolizji. Ww. kolizja doprowadziła do uszkodzenia drzwi lewych tylnych i listwy tych drzwi. Części, które zostały uszkodzone w pojeździe, były oryginalne.

Dowód: - przesłuchanie powoda – k.46

Wartość rynkowa brutto pojazdu powoda w stanie jak przed kolizją z dnia 25 listopada 2009 r. wynosi 14.300 zł. Wartość rynkowa brutto pojazdu powoda w stanie uszkodzonym w wyniku ww. kolizji wynosi 8.000 zł. Koszt naprawy pojazdu powoda w wyniku ww. kolizji wynosi z podatkiem VAT 6.276,44 zł przyjmując do wymiany nowe oryginalne części producenta samochodu N. (...) uszkodzone w kolizji drogowej oraz części jednorazowego użytku wynikające z technologii naprawy pojazdu powoda oraz przyjmując stawki roboczogodziny za prace blacharsko-mechaniczne i lakiernicze według średnich dla warsztatów nieautoryzowanych na terenie W. i okolic wykonujących usługi o jakości porównywalnej z warsztatami autoryzowanymi; do wykonania naprawy pojazdu nie występują inne części poza oryginalnymi, gdyż na datę wyliczenia kalkulacji przyjmując datę cen części w szkodzie brak jest części do optymalizacji.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wycen pojazdów samochodowych M. B. z załącznikami oraz wyliczenie szkody – k. 51-63, ;

- wyjaśnienia biegłego – k.82-84

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd nie podzielił zastrzeżeń strony pozwanej do opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wycen pojazdów samochodowych M. B., sporządzonej w niniejszej sprawie, że biegły w swojej opinii nie przedstawił wersji opierającej się na zastosowaniu w procesie naprawy pojazdu powoda nieoryginalnych części zamiennych, gdyż biegły odnosząc się do tych zarzutów w sposób przekonywujący wyjaśnił, że brak byłoby podstaw do zastosowania w procesie naprawy pojazdu powoda z części nieoryginalnych tzw. zamienników, gdyby nawet występowały w systemach kalkulacyjnych, gdyż strona pozwana w czasie oględzin pojazdu w protokole szkody nie wykazała, że uszkodzone części były nieoryginalne tj. nie pochodziły z bazy producenta pojazdu. Nadto jak biegły wskazał, w dostępnych autoryzowanych systemach kalkulacyjnych i powszechnie stosowanych w Polsce brak było części do tzw. optymalizacji części uszkodzonego pojazdu. Biegły zauważył, że strona pozwana likwidując szkodę obniżyła w wykonanej przez siebie kalkulacji szkody ceny części oryginalnych o 50 % bez żadnej ku temu podstawy, nie przedkładając kalkulacji z optymalizacją części w celu jednoznacznego ustalenia czy w czasie zaistnienia szkody w bazie danych występowały części tańsze, czy wyłącznie części nieoryginalne, mimo że strona pozwana dysponowała również systemem EurotaxGlass's, w którym mogła wykonać kalkulację wraz z optymalizacją w celu ustalenia czy do pojazdu powoda występują części nieoryginalne tj. spoza bazy producenta. Biegły wyjaśnił też, że dysponując najdawniejszymi danymi z systemu kalkulacyjnego odtworzył kosztorys, który również potwierdza brak części do optymalizacji.

Sąd pominął również zawnioskowany przez stronę pozwaną dowód z książki serwisowej pojazdu powoda, o zobowiązanie do przedłożenia której zawnioskowała strona pozwana, gdyż zobowiązanie to byłoby bezprzedmiotowe, bowiem jak wynika z oświadczenia powoda na rozprawie w dniu 30.08.2012 r. powód nie dysponuje taką książką, gdyż jego pojazd został nabyty jako używany bez takiej książki.

Przechodząc do przedstawienia podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może

dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia.

Przechodząc do kwestii wysokości odszkodowania należy wskazać, że w myśl art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Bezsporny w niniejszej sprawie był sposób likwidacji szkody powoda w jego pojeździe, a polegający zgodnie z intencjami obu stron na zapłacie określonej kwoty pieniężnej. Bezsporne było również między stronami, wskutek ich milczącego przyznania, że szkoda w pojeździe powoda nie miała charakteru tzw. szkody całkowitej. Ani bowiem powód ani strona pozwana nie twierdzili, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową pojazdu powoda w stanie sprzed kolizji z 25.11.2009 r., choć różnili się w tych twierdzeniach przyjętą wysokością tych kosztów. To samo wynika z ustaleń stanu faktycznego. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu kosztów naprawy pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 25.11.2009 r. Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z niezasadnie zakwestionowanej przez stronę pozwaną opinii biegłego wynika, że tenże koszt wynosi 6.276,44 zł. Wobec bezspornego faktu, że z tytułu odszkodowania strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi kwotę 3.872,79 zł, powód zasadnie mógł domagać się zapłaty od strony pozwanej pozostałej kwoty 1.862,57 zł, zgodnie z granicami żądania pozwu (1.862,57 zł < 6.276,44 zł – 3.872,79 zł). Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności.

O odsetkach z powodu opóźnienia w zapłacie Sąd orzekł na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ww. ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z art. 481 § 1 Kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Żądanie zapłaty odsetek od zasądzonej wyrokiem w niniejszej sprawie kwoty 1.862,57 zł liczonych od dnia 01 stycznia 2010r. było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła pozwanemu całej należnej mu kwoty tytułem odszkodowania w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy, liczoną od dnia 25 listopada 2009 r. tj. od dnia zgłoszenia szkody stronie pozwanej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 711 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda (na które składały się kwota 94 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł

tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 600 zł tytułem należnej opłaty za czynności pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym). Wysokość stawki zastępstwa procesowego powoda znajduje uzasadnienie w § 6 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1348 z późn. zm.) a jej minimalna wysokość – w § 2 ww. Rozporządzenia mając na uwadze, że nie można w ocenie Sądu przyjąć, by nakład pracy radcy prawnego w niniejszej sprawie, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadniał przyjęcie wyżej stawki niż minimalna.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenia:

- odnotować, odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
- kal. 14 dni.